

1. Petrova 4,7, 11; Salvátor 8.1.'23

Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám. Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů. Budte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to! Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh, tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen.

Konec všech věcí je blízko, zněla úvodní slova oddílu, jímž se s 1. Petrovou rozloučíme. V tom apoštolském dopise ten konec neznamena nic menšího než konec světa tak, jak ho známe. Konec opravdu všeho.

My se takových konců spíš obáváme. Když končí i podoba toho světa, v němž jsme si zvykli fungovat, světa, nad nímž občas zahořekujeme, ale který máme rádi, vyvolává takový konec otřes jistot, paniku. Stačí jen náznak či hrozba, a rozšíří se nejistoty a panika. Vzpomeňte, jak rychle se vyprázdnilly regály, když přišel covid a s ním první lockdown. Pro novozákonní svědky, apoštoly i evangelisty, měla slova (ba jistota) *konec je blízko*, přesně opačný efekt. *Konec je blízko?*, hurá, Boží Království je za dveřmi. Vlak Boží už je v předposlední zatáčce, už slyším ho, jak píská. Konec je blízko, tak to ta protivenství – ústrky, ponižování pro víru, pronásledování pro spravedlnost – to už vydržíme. Vždyť konec, to znamená, že i konec toho všeho je blízko.

Konec všech věcí je blízko, napsal apoštol, a my přitom slavili vánoce r. 2022 po Kristu. Úplný konec zatím nepřišel, byť jsme konce různých starých světů už párkrát zažili. Koneckonců, v evangeliu Ježíš radí netrápit se tím, KDY to bude, ale hlavně nenaletět falešným věrozvěstům konce světa, a k tomu konci vzhlížet s kristovskou vírou. Ať už je to s tím koncem jak je, **nemusí kristovskou víru trápit panika**, která se řídí sobeckým „zachraň se kdo můžeš“. Záchrana už přece přišla. S Kristem. S narozeným spasitelem. Tomuto Spasiteli se můžeme na tom konci odevzdat, a jemu můžeme mezitím odevzdávat i své konce. (I na Titaniku hráli nakonec *Blíž tobě Bože můj* jako modlitbu těch, na něž se záchraných prostředků nedostalo...) A především, s touhle důvěrou si víra, právě tváří v tvář koncům a konci, smí zachovávat **rozumný a střízlivý postoj**.

Ano, mezní situace vyvolávají chaos, ale víra smí být v klidu. V klidu se rozhlédnout, co je potřeba, komu přiskočit na pomoc, čím přispět. Když už jsme připomněli covid, připomeňme i jinou reakci nemalé části společnosti: Nebylo málo takových, kteří nevykupovali regály, ale začali šít roušky, organizovat pomoc, a spontánně tak vytvořili samoobslužnou síť účinné pomoci.

Ať už s tím koncem počítáme jako apoštol, anebo od té představy máme kritický odstup – je **ten konec důležitý ještě i jinak**. Na konec či konce nemusíme reagovat (či je zastírat) silvestrovským třeštěním, ale soustředěním na to, co je podstatné. **Konec** všech věcí **odhaluje, co** na konci, při Božím finále, **obstojí**. Jako **finální hodnota**.

A podle Petra i podle Ježíše tím, **co obstojí**, je, láska. Jestli vám to připomnělo slova jiného apoštola, Pavla, *Láska*

nikdy nezanikne. Nyní poznávám částečně, ale potom (při tom Konci) poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska...“ tak jste to tipli správně. A proto **lásku neodkládejme až na konec, ale žijme ji nyní**, s důvěrou, že právě ona obstojí i v tom finále.

Nesamozřejmost lásky souvisí s tím, že **překračuje hranice**: Ohrádky, zdi a ploty našich komfortních zón, rodinných klanů, zájmových skupin, národa, náboženské příslušnosti. Apoštol to podtrhuje tím, že ji představuje jako **FILO-XENII**, solidární otevřenost vůči cizím, neznámým, lidem odjinud. K těm, před nimiž nám naše přirozenost spíš velí chránit se, uzavírat nebo opevňovat. Láska, která ty bližní vidí i za hranicemi, mimo okruh těch, které obvykle za bližní považujeme, tahle láska je sama taková „XENIE“, tedy cizinka. Nerodí se v srdci dobrých lidíček, není ani součástí genofondu sluníčkářů. Přichází **od-jinud**, např. s příběhem toho, jehož narození jsme slavili, a který přitom doprostřed vlastních i celého světa přišel jako cizorodý, odmítaný prvek, jak vánoční evangelium ve všech variacích bez obalu barvitě připomíná. Ale tahle **jiná láska** je tu s tím narozeným pro nás, abychom se jí otvírali – a jí inspirováni nesli ovoce. Byť se zdálo, že je i v našich časech cizorodá a nepřijatelná. Opakované debaty, které se u nás doma i za hranicemi vedou na téma, zda přijímat lidi cizí, vyhledávání a zveličování důvodů, proč to nejde a nemá smysl (nebo dokonce není křesťanské), jen ukazují, že ani po těch 2022 letech, ani po uznání konvencí o přijímání uprchlíků jsme si tu filo-xenii nijak neosvojili, ani ji neučinili samozřejmou součástí svých životů. A tak si připomeňme: Láska, o níž je řeč jako finální hodnotě, vždycky znova provokuje a hecuje k postojům, činům a aktivitám, do nichž se nám prostě samo sebou nechce.

Prožíváme taky jeden „malý“ konec, konec klimatické stability. A ten na leckterých místech světa postavil obyvatele před neúprosné zjištění, že je konec s živobytím na místě, kde po staletí žili. A pokud k takto ohroženým nebudeme přistupovat s empatií a solidaritou, jinými slovy s filoxenií, uděláme i z vlastního koutu světa místo, kde dříve či později nepůjde žít.

Což nehrozí jen ve vztahu k jiným, cizím, z míst na druhém koutu světa, ale **platí to**, kupodivu, **i uvnitř církve**, uvnitř komunity, kterou evangelium o milosti bezprostředně oslovuje a inspiruje. Boží milost, kterou potkáváme v příběhu toho narozeného, spása, kterou ten Spasitel přináší, to je mj. mocný **zdroj kreativity**. Stačí potkat Ježíšův příběh, a hle, objeví se lidé, kteří tou darovanou milostí ožívají a rozvinou se. Někdo přesvědčivě káže, někdo se modlí, jiný začne vymýšlet projekty, jak se zastat druhých, nasadí vlastní kůži, podá žiznivému čiši vody... Rozmanitým a překvapivým způsobem inspirují dary milosti a umožňují našim životům „být jak strom, co plody nese, nejen listů pro krásu.“

Ovšem, jak život mnoha sborů (včetně tohoto) opakovaně dokládá, i kreativita náboženská může snadno končit v sebeděpřevádění či exhibicionismu. Nebo v dohadování, čím duchovní obdarování či nasazení je potřebnější, správnější, hodnotnější. Láska k těm jiným, odlišným, co mi se svými dary třeba vůbec nejdou pod fousy, tahle láska dokáže patologii takového sebeděpřevádění a duchovní pýchy

umravnit a zpacifikovat. Připomene totiž: Vaše tvořivost je ovocem milosti, nikoli vašeho správnáctví. S tím, co dobrého, potřebného dokážete, tu jste pro druhé, ne abyste si vylepšovali image.

A navíc, **láska „zakrývá množství hříchů“**. Ne maskou křesťanské dokonalosti, ale odpuštěním, smířením, solidární blízkostí těm, kdo se kvůli své scestnosti ocitli v úzkých. A v neposlední řadě tím, že ty hříchy druhých bere na sebe. Že břemeno viny a selhání nerozmazává, ale spolunese, nebo dokonce vezme na sebe. Což samozřejmě nelze nadirigovat, ale láska, která nalézá odvahu k riziku vystoupit z vlastní komfortní zóny, ta nepotřebuje v očích druhých vypadat jako čistý spravedlivý, ale klidně se nechá umazat tím, čím je mazán můj bližní.

Tuhle lásku vyhlašoval, zjevil, vyučoval, a především ztělesnil ten, jehož narození jsme v uplynulých týdnech slavili a jehož Zjevení tyto dny připomínáme. Proto se k němu, ještě předtím, než se vydal na cesty uprchlíků a lidí ohrožených a vyháněných, přišli poklonit se svými dary mudrci od východu, ztělesňující moudrost světa tohoto, a k jeho jeslím přinesli vrcholné výtvořiny lidského umu, bohatství a slávy. Možná i jako znamení, že tohle všechno ztratilo svou konečnou platnost, že už to nejsou hodnoty, které obstojí a o něž jde v tom pravém Božím finále. Zlato, kadidlo a myrha pomínou, ale život z lásky a v lásce nepomine.

Tomu, jenž to zjevil, kvůli tomu vlastní kůži na trh nesl, bídu a tíži lidského hříchu vzal na sebe, a přinesl nám odpuštění a lásku

– jemu vzdávejme spolu s apoštolem slávu a čest. Na věky věků – až do úplného konce. Amen.

1. Pt 4,7–11; Salv 8.1.‘23

Píseň NEZ 438,1.3

In: Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva ... Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu budou sloužit... Vysvobodí ubožáka, jenž volá o pomoc, poníženého, jenž nemá pomocníka. AMEN (Ž 72,1nn)

Píseň Ž 72,1-5 (EZ)

Modlitba

Přicházíme spolu s mnoha dalšími, abychom ti vzdali chválu. Abychom před tebou poklekli, králi pokoje, dárče spravedlnosti a nadějných výhledů. Abychom vyznali, že ne naše moudrost, schopnosti všechno zařídit, ale síla tvé lásky, obživující moc Božího milosrdenství je tou pravou zárukou života pro nás i mnohé další. Těžko kdy plně pochopíme, jak se to mohlo stát, žes do našeho světa přišel, a vzal na sebe tíži jeho nehostinných podmínek, lidských beznadějí, zoufalství a vin -a Boží milosrdenství tu zpřítomnil. A těžko dokážeme uchopit i naději a výhledy, které tvé kralování otevírá. Ale teď jsme tady, s pokorou, i očekáváním, a prosíme o tvé obdarování. Pro nás, i pro všechny, kdo tě potřebují. Amen.

1. čtení Mt 2,1-2.9b-15a

Píseň 496 (Dítě v chlévě leží)

kázání

Píseň 188 (Neskládejte)

Ohlášení

Přímluvy Přijď Kí tvé 783

1. Na dně mých sil, mám-li všeho dost - **PŘIJĎ KÍ Tvé**
2. Do lidské samoty, do lidských nemocí, do lidských konců, **PŘIJĎ KÍ Tvé**
3. Uchovat věrnost - dát sílu lásce - povzbudit k službě - **PŘIJĎ KÍ Tvé**
4. K hladovým a bitým, k pronásledovaným, k lidem bez domova, **PŘIJĎ KÍ Tvé**
5. Kde vládne zoufalství, kde ztrácejí sílu - k kde ztrácejí naději -- **PŘIJĎ KÍ Tvé**
6. K církvi po všem světě, jak šance pro pravdu, jak radost ze spásy - **PŘIJĎ KÍ**
7. Do našich rodin, mezi naše přátele, k tomuto sboru, **PŘIJĎ KÍ Tvé**

Otče náš

Poslání Mt 25,37-40

Požehnání

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí DS. Amen

Píseň 438,5-7